

Innst. 37 S

(2012–2013)

Innstilling til Stortinget fra finanskomiteen

Dokument 8:105 S (2011–2012)

Innstilling fra finanskomiteen om representantforslag fra stortingsrepresentantene Ketil Solvik-Olsen, Kenneth Svendsen, Christian Tybring-Gjedde og Jørund Rytman om et nytt ankerfeste for den økonomiske politikken

Til Stortinget

Sammendrag

Bakgrunn

Olje- og gassressursene på norsk sokkel har skapt et enestående industrieventyr for nasjonen. I over 40 år har Norge høstet fra naturens rikdom og levert betydelige mengder energi til både nordmenn og det store utland. En klok og offensiv oljepolitikk over mange tiår har skapt en lønnsom og innovativ næringsklynge. Oljepolitikken har både skapt store statlige oljeselskaper og invitert inn private oljeselskaper for best å utvinne olje og gass på en miljøvennlig og kostnadseffektiv måte. Staten har sikret at verdien av naturressursene i stor grad har tilfalt det norske folk.

Salg av olje og gass har gitt nasjonen betydelige inntekter. Det er viktig at disse inntektene forvaltes på en slik måte at den kommer også fremtidige generasjoner til gode. En generasjon skal ikke forbruke naturressurser på bekostning av fremtidige generasjoner. Samfunnet må derfor vokte seg vel for å tillegge seg en livsstil med vaner og forventninger som ikke kan finansieres uten høye oljeinntekter.

For over ti år siden ble dagens handlingsregel for oljepenger vedtatt. Handlingsregelen hadde som formål å sikre at oljeinntektene kommer fremtidige generasjoner til nytte og bidra til en stabil innfasing av

oljepenger i vekstfremmende tiltak og unngå press i økonomien.

I den økonomiske debatten har dessverre nivået på oljepengebruken blitt det fremste symbolet på om man fører en ansvarlig økonomisk politikk, og med betydelig redusert oppmerksomhet på hvordan oljeformuen disponeres. Oljepenger brukt til investering i realkapital vurderes som likeverdig med penger brukt til forbruk, selv om det er åpenbart at begge deler ikke kan sies å stimulere verdiskaping og produksjon. I tillegg er det skapt et falskt inntrykk av at man i statsbudsjettet inkluderer og prioriterer alle oljekroner som skal tilføres norsk økonomi på ett år. Enhver oljepengebruk som overstiger regjeringens forslag til oljepengebruk, omtales derfor som uansvarlig, uavhengig av hva pengene brukes til. Dette skjer til tross for at det utvilsomt fases inn titalls milliarder oljekroner utenfor handlingsregelen, gjennom blant annet investeringer i oljevirkosomhet på norsk sokkel, kraftinvesteringer, kjøp av aksjer i flyselskap, egenkapitalinnskudd i bank, omgåelse av NO_x-fondet, og penger brukt gjennom såkornfond.

Forslagsstillerne mener handlingsregelen for bruk av oljepenger ikke møter nasjonens behov for å stimulere til effektivisering av offentlig sektor, investeringer i produksjonsfremmende virksomhet og forskning, samt i utbygging av samfunnsøkonomisk lønnsom infrastruktur. Dette representantforslaget tar derfor sikte på å belyse svakhetene med dagens handlingsregel og foreslår at det bør etableres et nytt ankerfeste for den økonomiske politikken, slik at man bedrer vekstevnen i norsk økonomi, forvalter oljeformuen bedre og unngår at offentlig sektor vokser på bekostning av privat næringsliv.

I dokumentet fremmes følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen fremme forslag om å erstatte dagens handlingsregel for bruk av oljeinntekter med et nytt ankerfeste for den økonomiske politikken, som skal legge vekt på følgende:

- Definere samfunnsøkonomiske, lønnsomme investeringer i blant annet infrastruktur, større utstyrsanskaffelser m.m. som formueomplussing – dette i tillegg til dagens muligheter for formueomplussing.
- Muliggjøre langt større grad av samfunnsøkonomisk nyttige investeringer ved at samfunnsøkonomisk lønnsomhet legger til grunn en kalkulasjonsrente som bedre harmonerer med forventet avkastning fra oljefondets plasseringer i utlandet.
- Begrense veksten i oljepengebruken som går til varig statlig forbruk, med den hensikt at statens forbruk ikke skal vokse raskere enn bruttonasjonalproduktet (BNP).
- Legge til rette for vekst, produktivitet og verdiskaping for nålevende og fremtidige generasjoner ved at man primært vektlegger summen av bruttonasjonalproduktet (BNP) og oljefondets verdier fremfor å se på oljefondets verdi alene.
- Legge vekt på produktivitetsfremmende satsing innen infrastruktur, utdanning, forskning og mer konkurransedyktig skatte- og avgiftspolitik.

Det vises til dokumentet for nærmere redegjørelse for forslaget.

Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Gunvor Eldegard, Irene Johansen, Gerd Janne Kristoffersen, Thor Lillehovde, lederen Torgeir Micaelsen, Torfinn Opheim og Dag Ole Teigen, fra Fremskrittspartiet, Jørund Rytman, Ketil Solvik-Olsen, Kenneth Svendsen og Christian Tybring-Gjedde, fra Høyre, Arve Kambe, Jan Tore Sanner og Eli Skoland, fra Sosialistisk Venstreparti, Geir-Ketil Hansen, fra Senterpartiet, Arne Bergsvåg, fra Kristelig Folkeparti, Hans Olav Syversen, og fra Venstre, Borghild Tenden, viser til representantforslaget og finansministerens uttalelse.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet, viser til at Statens petroleumsfond ble etablert ved lov i 1990, og den første avsetningen til fondet ble foretatt i 1996. I 2006 ble fondets navn endret til Statens pensjonsfond utland

(SPU). Utsikter til store inntekter fra petroleumssektoren og en kraftig økning i fondskapitalen fra årtusenskiftet tilsa at det ble laget retningslinjer for en langsiktig og planmessig bruk av oljeinntekter over statsbudsjettet. I St.meld. nr. 29 (2000–2001) Retningslinjer for den økonomiske politikken ble handlingsregelen presentert. Retningslinjene innebærer at:

- Petroleumsinntektene fases gradvis inn i økonomien, om lag i takt med utviklingen i forventet realavkastning av Statens pensjonsfond utland. Den forventede realavkastningen er anslått til 4 pst. av fondskapitalen.
- Det legges vekt på å jevne ut svingninger i økonomien, for å sikre god kapasitetsutnyttelse og lav arbeidsledighet.

Flertallet understreker at handlingsregelen har tjent oss godt. Erfaringene viser at vi har evnet å legge til rette for en langsiktig og god forvaltning av landets petroleumsformue slik at den kan komme både dagens og kommende generasjoner til gode. Innbetalingene fra petroleumsvirksomheten til staten plasseres i Statens pensjonsfond utland, mens det over tid er den forventede realavkastningen av fondet som skal brukes over statsbudsjettet. Dermed får kortsiktige svingninger i olje- og gasspriser lite å si for finanspolitikken, samtidig som oljeformuen bevares for framtidige generasjoner. En jevn innfasing av petroleumsinntektene bidrar til å redusere faren for brå og store omstillinger mellom konkurranseutsette og skjermede næringer. I tillegg åpner handlingsregelen for at finanspolitikken kan benyttes aktivt til å stabilisere produksjon og sysselsetting. I perioder med høy ledighet kan en bruke mer enn forventet realavkastning av fondskapitalen for å stimulere produksjon og sysselsetting. Motsatt kan det være behov for å holde igjen i finanspolitikken i perioder med høy aktivitet i økonomien. Denne handlingsregelen ble bl.a. benyttet i 2009 for å dempe virkningene av finanskrisen og det internasjonale økonomiske tilbakeslaget på aktivitet og ledighet i norsk økonomi.

Flertallet understreker at handlingsregelen er mer enn en økonomisk krittstrek. Det er en samfunnskontrakt mellom politikere og det norske folk, som vekslende regjeringer har forholdt seg til over tid. Handlingsregelen gjør bruken av oljepenger forutsigbar. Dette bidrar til å stabilisere forventningene i bl.a. valutamarkedet.

Flertallet viser til at vekslende regjeringer siden 2001 har brukt elleve år på å bygge opp handlingsregelens legitimitet og troverdighet. Den troverdigheten må ikke skusles vekk. Regelen fungerer fordi den har tillit. Og den har tillit fordi den følges.

Flertallet fremmer på denne bakgrunn forslag om at representantforslaget ikke vedtas.

Et annet flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet og Høyre, viser til at formålet med finanspolitikken er å styre bruken av fellesskaps midler. Offentlig forbruk, offentlige investeringer og overføringer må tilpasses slik at vi over tid får mest mulig velferd igjen. Samtidig må finanspolitikken bygge opp under arbeid og verdiskaping. Finanspolitikken bestemmer sammensetningen av og nivået på statens utgifter og inntekter, herunder skatter og avgifter.

Dette flertallet viser til at da regjeringen Bratteli i 1974 fremmet den første omfattende meldingen til Stortinget om innpassing av petroleumsvirksomheten i norsk økonomi, ble det satt som ambisjon at oljeinntektene i første rekke skulle nyttes til å utvikle «et kvalitativt bedre samfunn», jf. St.meld. nr. 25 (1973–1974) Petroleumsvirksomhetens plass i det norske samfunn. Det ble lagt vekt på å «unngå at resultatet bare blir en rask og ukontrollert vekst i bruken av materielle ressurser uten at samfunnet ellers blir endret». En erkjente også tidlig at de store innbetalingene fra petroleumsvirksomheten ikke er inntekter i vanlig forstand, men i betydelig grad har motstykke i nedbygging av en ikke-fornybar ressurs. Det har tatt naturen flere hundre millioner år å frambringe olje- og gassreservene på kontinentalsokkelen. Det vil trolig ta rundt hundre år å hente ressursene opp. For å sikre langsiktig balanse i økonomien var det derfor viktig å begrense bruken av statens oljeinntekter. Dette tilsa at det i perioder ville være nødvendig å sette deler av innbetalingene fra petroleumsvirksomheten til side og spare dem i form av finansinvesteringer utenfor Norge.

Et tredje flertall, alle unntatt Fremskrittspartiet, Høyre og Venstre, viser til at handlingsregelen setter krav til oljepengebruken over tid, men legger ikke føringer på prioriteringene i budsjettet. Selv om slike prioriteringer kan variere fra regjering til regjering, har det så langt vært bred enighet om den generasjonsmessige fordelingen av bruken av petroleumsinntektene som handlingsregelen innebærer.

Dette flertallet merker seg at det fremmes en rekke feilaktige påstander i representantforslaget, og at disse adresseres i finansministerens uttalelse.

Dette flertallet viser til at forslagsstillerne ber regjeringen «fremme forslag om å endre dagens handlingsregel for bruk av oljeinntekter med et nytt ankerfeste for den økonomiske politikken», basert på en rekke føringer. Dette flertallet mener forslaget i realiteten handler om å kvitte seg med ankeret. Forslaget innebærer at det ikke lenger settes noen ramme for bruken av oljepenger. Fondet skal kunne

tappes fra to kraner, der veksten i statlig forbruk skal følge veksten i BNP, mens det ikke fastsettes noe tak på samfunnsøkonomisk nyttige investeringer. Dette flertallet mener dette er meget uklokt. For det første vil finanspolitikken funksjon som stabiliseringsverktøy undergraves. Dersom utgiftsveksten fra ett år til det neste skal følge utviklingen i BNP, vil det kunne bidra til å forsterke konjunktursvingningene. I økonomiske nedgangstider vil man kunne miste muligheten til å drive ekspansiv finanspolitikk for å opprettholde aktiviteten i økonomien. I oppgangstider vil det kunne bidra til å øke presset i økonomien, særlig med tanke på den skatte- og avgiftskuttspolitikken som forslagsstillerne representerer. Som finansministeren peker på, vil et kraftig løft i statlige investeringer i realkapital medføre at offentlig sektor legger beslag på en økende del av ressursene i norsk økonomi de nærmeste årene, hvilket igjen vil gi «høyere innenlands kostnadsvekst, med negative konsekvenser for kronekursen, konkurransevnen og de delene av næringslivet som møter konkurranse fra utlandet».

Dette flertallet registrerer at forslagsstillerne begrenser produktivitetsfremmende satsing til å omfatte infrastruktur, utdanning, forskning og skatte- og avgiftskutt. Dette flertallet mener det er vanskelig å skille mellom produktivitetsfremmende satsinger og andre satsinger, og at forslagsstillerne har en for snever tolkning. Dersom en ser på ulike satsingers påvirkning på økonomien i makroperspektiv, er det åpenbart at eksempelvis satsing på full barnehagedekning har langt større positiv effekt gjennom økt arbeidstilbud enn det enkelte skattekutt har. Dersom det skal være ulike regler for drift og investering, er det essensielt å kunne foreta et fornuftig skille.

Dette flertallet mener et slikt skille blir vilkårlig og gir lite mening.

Dette flertallet mener forslaget i realiteten handler om å åpne for langt større oljepengebruk på kort sikt for å slippe å foreta politiske prioriteringer. Dette flertallet mener dette er å gamble med folks arbeidsplasser, og vil gjøre det vanskeligere å finansiere pensjoner og andre velferdsordninger i framtida. Dette flertallet mener landet på lang sikt er best tjent med politikere som forsvarer en ansvarlig pengebruk, som tør å prioritere noe foran noe annet, og som står for valgene.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet viser til at salg av olje og gass har gitt betydelige inntekter, og det er viktig at disse inntektene forvaltes på en god måte. For mer enn ti år siden ble den gjeldende handlingsregelen for innføring av oljepenger i vekstfremmende tiltak i økonomien vedtatt. Disse medlemmer mener at erfaringene

med regelen frem til nå viser at den ikke ivaretar nasjonens behov når det blant annet gjelder å stimulere vekstfremmende tiltak i økonomien, slik som gode rammebetingelser for næringslivet, satsing på forskning og utbygging av samfunnsøkonomisk lønnsom infrastruktur. I debatten om handlingsregelen er det blitt langt viktigere å diskutere nivået på oljepengebruken enn hvordan selve oljeformuen disponeres. Disse medlemmer mener dagens handlingsregel ikke kan tillegges rollen som en finanspolitisk regel som beskriver ansvarlig og uansvarlig økonomisk politikk slik mange forsøker å tolke, men kun må sees på som en regel om et politisk bestemt nivå på innfasing av oljepenger i statsbudsjettet. Hvordan pengene benyttes har i praksis fått en underordnet betydning, beklageligvis. Da handlingsregelen ble etablert, var det meningen at den skulle legge føringer for prioriteringer i budsjettet. Handlingsrommet som oljeinntektene gir skulle benyttes til å øke vekstevnen i økonomien, herunder bedre infrastruktur, forskning samt lavere skatter og avgifter.

Disse medlemmer viser til at mange politikere later som om handlingsregelen gir en streng regulering av hvordan oljepenger som fases inn i norsk økonomi prioriteres og at man i statsbudsjettet inkluderer alle oljeinntekter som skal brukes i økonomien. Disse medlemmer mener dette skaper en falsk trygghet og virkelighetsforståelse, siden det årlig fases inn milliarder av oljekroner utenfor handlingsregelen gjennom blant annet såkalt formueomplussing, deriblant oljeinvesteringer, aksjekjøp og egenkapitalinnskudd i statlige selskaper. Dette beløper seg til flere titalls milliarder oljekroner hvert år. Handlingsregelen er rett og slett mangelfull da den er streng på oljepenger som «forvaltes» av Stortinget gjennom statsbudsjettet, mens statlige selskaper o.l. derimot kan tildeles oljepenger uten noen regelbegrensning. Disse medlemmer viser til hvordan for eksempel Statkraft mottar oljepenger som egenkapital ett år, mens utbyttene fra selskapet opprettholdes på svært høye nivåer. Dermed blir oljepenger omgjort til kraftpenger, uten at handlingsregelen har noen begrensende effekt.

Disse medlemmer mener at istedenfor å omgå handlingsregelen med kreativ bokføring og bortforklare at flertallet ikke prioriterer forskning, infrastruktur og skattelettelser i tråd med opprinnelig hensikt, bør man heller etablere et nytt ankerfeste for den økonomiske politikken som fanger opp behovet for langsiktighet for infrastrukturinvesteringer og forsvarlig forvaltning av oljeformuen.

Disse medlemmer mener at handlingsregelen ikke tilstrekkelig stimulerer behovene for effektivisering i offentlig sektor eller i produksjonsfremmende virksomhet og forskning. Disse medlemmer mener at et nytt ankerfeste for den økonomiske

politikken skal sørge for et effektivt skille mellom drift og investeringer. Disse medlemmer mener det er viktig med en regel som begrenser muligheten for å bruke oljeformuen til å øke varig statlig forbruk, og viser til at regjeringens bruk av dagens handlingsregel først og fremst medfører at handlingsrommet brukes til å øke varige statlige driftsutgifter. Når det gjelder samfunnsøkonomisk lønnsomme investeringer i realkapital, så mener disse medlemmer at slike prosjekter skal gjennomføres dersom kapasiteten i økonomien tillater det, uten at man begrenses av et kunstig tak. Disse medlemmer viser til at dette vil være investeringer i eksempelvis samfunnsøkonomisk lønnsom infrastruktur som man generelt er enig i at uansett bør realiseres. Dersom dette kan gjøres raskere, gjennom langsiktig finansiering og helhetlig utbygging, vil dette gi solide dynamiske effekter i økonomien og være fornuftig formueomplussing for nasjonen, selv om man ikke kan vise til en bedriftsøkonomisk lønnsomhet for staten som en selvstendig økonomisk «enhet».

Disse medlemmer mener det fremstår som meningsløst når man i dag ikke kan disponere noe mer av oljeformuen til å bygge opp nasjonal infrastruktur, men låner den billig til andre land som kan bygge ut sin egen infrastruktur. Imens bygges nye veiprojekter i Norge med midler lånt i utlandet til høyere rente enn oljefondet får ved mange av sine utlån. En slik prioritering reduserer legitimiteten for oljefondets disposisjoner og for den økonomiske politikken.

Disse medlemmer viser til at dagens handlingsregel har vært søkt praktisert siden 2001 og at det etter så lang tid vil være riktig å gjøre en helhetsvurdering av regelens relevans og virkning på økonomien. En rekke momenter har endret seg siden handlingsregelen ble etablert, herunder fondets størrelse i betydelig grad. Disse medlemmer mener at å etablere et nytt ankerfeste for den økonomiske politikken er å skape et rammeverk for finanspolitikken tilpasset dagens utfordringer i økonomien med store behov for investeringer i realverdier. Det blir ikke mer riktig å følge dagens handlingsregel med dens begrensninger og mangler bare av den grunn at også tidligere regjeringer har gjort dette.

Disse medlemmer mener at handlingsregelen er moden for revisjon og bør erstattes med et nytt ankerfeste for den økonomiske politikken og fremmer på denne bakgrunn følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen fremme forslag om å erstatte dagens handlingsregel for bruk av oljeinntekter med et nytt ankerfeste for den økonomiske politikken, som skal legge vekt på følgende:

- Definere samfunnsøkonomiske, lønnsomme investeringer i blant annet infrastruktur, større ut-

styransskaffelser m.m. som formueomplussing – dette i tillegg til dagens muligheter for formueomplussing.

- Muliggjøre langt større grad av samfunnsøkonomisk nyttige investeringer ved at samfunnsøkonomisk lønnsomhet legger til grunn en kalkulasjonsrente som bedre harmonerer med forventet avkastning fra oljefondets plasseringer i utlandet.
- Begrense veksten i oljepengebruken som går til varig statlig forbruk, med den hensikt at statens forbruk ikke skal vokse raskere enn bruttonasjonalproduktet (BNP).
- Legge til rette for vekst, produktivitet og verdiskaping for nålevende og fremtidige generasjoner ved at man primært vektlegger summen av bruttonasjonalproduktet (BNP) og oljefondets verdier fremfor å se på oljefondets verdi alene.
- Legge vekt på produktivitetsfremmende satsing innen infrastruktur, utdanning, forskning og mer konkurransedyktig skatte- og avgiftspolitik.

Komiteens medlemmer fra Høyre, Fremskrittspartiet, Kristelig Folkeparti og Venstre viser til St.meld. nr. 29 (2000–2001) Retningslinjer for den økonomiske politikken. I meldingens kap. 2.2, Det langsiktige handlingsrommet i budsjettpolitikken, er det nedfelt hva regjeringen la vekt på:

«Det er ikke likegyldig hvordan bruken av oljeinntekter skjer. Produksjonen i Fastlands-Norge utgjør om lag 4/5 av den samlede produksjonen i norsk økonomi. Det skal derfor ikke stort inntektstap til i resten av økonomien før den økte handlefriheten som petroleumsinntektene gir, er brukt opp. På lang sikt er det således vekstevnen i fastlandsøkonomien som bestemmer velferdsutviklingen i Norge. I en slik sammenheng er det størrelsen på og utnyttelsen av arbeidsstyrken og andre ressurser som betyr mest for den økonomiske veksten, og dermed for omfanget av de offentlige velferdsordningene. Regjeringen legger derfor vesentlig vekt på at handlingsrommet som økt bruk av oljeinntekter gir, skal brukes på en måte som også vil styrke vekstevnen til norsk økonomi. Lavere skatter og avgifter kan gi næringslivet bedre arbeidsvilkår, slik at konkurranseevnen styrkes. Tilsvarende vil tiltak for en bedret infrastruktur, samt tiltak for å bringe fram ny kunnskap gjennom forskning og utvikling, bidra til å styrke vekstevnen. Styrket vekstevne og høyere arbeidstilbud vil i seg selv trygge grunnlaget for de offentlige velferdsordningene.»

Disse medlemmer er enige i dette.

Disse medlemmer vil understreke at veksten i de offentlige utgiftene og hvordan pengene på statsbudsjettet brukes, har stor betydning for kostnadsutviklingen og vekstevnen i økonomien. Disse medlemmer legger vekt på at den reelle underliggende utgiftsveksten bør være lavere enn veksten i verdiskapingen for Fastlands-Norge.

Disse medlemmer viser til at Sentrum-Høyre-regjeringen fra 2001–2005 fulgte opp denne intensjonen. Regjeringen Stoltenberg II har imidlertid forlatt målet om at oljepengene skal brukes til å styrke vekstevnen i norsk økonomi gjennom investeringer i infrastruktur, kunnskap og vekstfremmende skattelettelse.

Disse medlemmer viser til at fondets utvikling tilsier at det i årene som kommer vil være en sterk økning i bruken av oljepenger som følge av 4 prosent-målet i handlingsregelen. Når bruken av oljepenger øker, øker også behovet for å bruke pengene slik at det øker veksten i norsk økonomi og ikke undergraver konkurranseevnen til norsk eksportrettet næringsliv.

Sentralbanksjef Øystein Olsen la i sin årstale i februar 2011 stor vekt på gjennomføringen av handlingsregelen. Sentralbanksjefen pekte på at handlingsrommet er brukt «til å gjennomføre standardøkninger og øke utgiftene på en rekke områder. Prioritering av tiltak som styrker produktiviteten og vekstevnen på lengre sikt, herunder justeringer i skattesystemet, synes derimot å ha kommet noe i bakgrunnen.»

Disse medlemmer mener på denne bakgrunn at økt bruk av oljepenger skal kanaliseres til forskning og utdanning, infrastruktur og vekstfremmende skattelettelse.

Forslag fra mindretall

Forslag fra Fremskrittspartiet:

Forslag 1

Stortinget ber regjeringen fremme forslag om å erstatte dagens handlingsregel for bruk av oljeinntekter med et nytt ankerfeste for den økonomiske politikken, som skal legge vekt på følgende:

- Definere samfunnsøkonomiske, lønnsomme investeringer i blant annet infrastruktur, større styransskaffelser m.m. som formueomplussing – dette i tillegg til dagens muligheter for formueomplussing.
- Muliggjøre langt større grad av samfunnsøkonomisk nyttige investeringer ved at samfunnsøkonomisk lønnsomhet legger til grunn en kalkulasjonsrente som bedre harmonerer med forventet avkastning fra oljefondets plasseringer i utlandet.
- Begrense veksten i oljepengebruken som går til varig statlig forbruk, med den hensikt at statens forbruk ikke skal vokse raskere enn bruttonasjonalproduktet (BNP).
- Legge til rette for vekst, produktivitet og verdiskaping for nålevende og fremtidige generasjoner.

ner ved at man primært vektlegger summen av bruttonasjonalproduktet (BNP) og oljefondets verdier fremfor å se på oljefondets verdi alene.

- Legge vekt på produktivitetsfremmende satsing innen infrastruktur, utdanning, forskning og mer konkurransedyktig skatte- og avgiftspolitik.

Komiteens tilråding

Komiteen viser til representantforslag og til sine merknader og rår Stortinget til å gjøre slikt

vedtak:

Dokument 8:105 S (2011–2012) – representantforslag fra stortingsrepresentantene Ketil Solvik-Olsen, Kenneth Svendsen, Christian Tybring-Gjedde og Jørund Rytman om et nytt ankerfeste for den økonomiske politikken – vedtas ikke.

Oslo, i finanskomiteen, den 25. oktober 2012

Torgeir Micaelsen

leder og ordfører

